

Bibeln och vetenskapen

När Johannes i Uppenbarelseboken får se in i himmelen, ser han Guds tron och hör lovsägelse till Herren Gud, "som var och som är och som kommer" (Upp. 4:8). Denna tid på kyrkoåret (november) påminns vi just om att Herren kommer. Han har inte glömt oss. Han håller sina löften om att komma. Det behöver vi påminna oss och stanna upp inför när vi ser gudlösheten fortsatt sprida sig och alltmer tränga undan gudsfruktan och tro på Herren.

Lovsägelsen inför tronen motiveras med att Herren är den som har skapat allt. "Genom din vilja kom det till och blev skapat" (Upp. 4:11). Det är Bibelns otvetydiga budskap även i en tid som söker övertyga alla och envar att någon Skapare inte behövs eller behöver ges något erkännande eller tack. Även många kristna förefaller känna tveksamhet inför att obetingat bejaka den första trosartikeln och den oerhörda skaparkraft som Herren givit prov på i vår tillvaros början.

Under året har det utkommit flera böcker som uppehåller sig just vid ursprungsfrågorna. I vintras (dec 2020) utgavs på Apologia förlag *Fyra kristna diskuterar skapelse och evolution*, som tar upp frågor som hur evolutionsteorin förhåller sig till den bibliska urhistorien, bör skapelseberättelsen tolkas bokstavligt eller mer bildligt med mera.

I höst har den store amerikanske apologeten William Lane Craig kommit ut med en bok som diskuterar Adams historicitet. Man kan vara olycklig över den utvecklingen bort från Bibeln och mot en större acceptans av vetenskapens rön som vi ser på skilda håll. Men bättre är att tala – eller skriva – i saken och söka en hållbar inställning till Bibelns vittnesbörd och en sund men kritisk distans till vetenskapens anspråksfulla påståenden och generade attityd till tro och till de antaganden som vetenskapen faktiskt bygger på.

Redaktören bidrar med en artikel som slår ett slag för uppfattningen att skapelse och evolution inte riktigt spelar i samma division. Med utgångspunkt i inställningen att man inte ska jämföra äpplen och päron, ställs frågan om evolutionsläran verkligen är en värdig motståndare till den bibliska undervisningen om skapelsen – eller bättre jämförelsematerial bör efterfrågas.

En tidigare för undertecknad okänd amerikansk teolog och skribent, Peter J Leithart, har i en av sina kolumner i tidskriften *First Things* skarpt kritiserat W.L. Craigs resonerang och slutsatser beträffande den historiske Adam och vad Craig kallar för myt-historia. Leithart gör sig till tolk för en traditionell syn på den bibliska urhistorien. *Begrunda* har låtit översätta kolumnen till svenska och publicerar den *in extenso*. För att förstå den

bättre kan man med fördel läsa Craigs egen presentation i nämnda amerikanska tidskrift.

En annan viktig sak i sammanhanget är att Bibeln i dess helhet egentligen inte ger så mycket utrymme för andra tolkningar än vad som traditionellt ansetts vara fallet. Det finns en mycket stark inre koherens i Bibelns budskap vad gäller utsagor om historia och kosmos. Det går inte riktigt att få Bibeln att säga vad som helst – för att dess utsagor ska stämma överens med "vetenskapen".

Det brukar – helt korrekt – påpekas att Paulus resonemang i Romarbrevet 5 om den förste och den andre Adam (Kristus) förutsätter att Adam har varit en historisk person, som faktiskt levat.

Ett annat minst lika viktigt argument är det som vi finner i Romarbrevet 1, nämligen att skapelsens vittnesbörd om Skaparen fordrar av människan att hon erkänner, tackar och prisar Gud som Gud. Om det då är så att skapelsen (fakta) lika gärna kan påstå bära vittnesbörd om en evolution och en universums tillkomst ur intet – *utan* en Skapares medverkan, får det följd att Paulus hela argumentation i Rom 1 undermineras. Följden skulle då bli att det inte går att säga som Paulus: "Därför är de utan ursäkt".

Den moderna vetenskapen skulle med andra ord ha visat att människan *är* utan ursäkt, eftersom skapelsen *inte* entydigt vittnar om Skaparen, som Paulus påstår. Paulus skulle således ha fel i Rom 1. Denna aspekt av en styvmoderlig behandling av den bibliska skapelseberättelsen och dess konsekvenser verkar vara otillräckligt uppmärksammas och genomtänkt av dem som är mer öppna för ett naturalistiskt synsätt.

Till syvende och sist kommer frågan faktiskt att gälla vilken auktoritet som är över-

ordnad, vetenskapen eller Bibeln. Det traditionella kristna svaret har varit att Bibeln är överordnad och ensam yttersta auktoritet, *sola scriptura*. Det påståendet kan i dag av många upplevas som provocerande och kontraintuitivt. Men utifrån den historiskt väl förankrade uppfattningen att den moderna vetenskapen faktiskt har vuxit fram ur en biblisk världsbild, och dessutom för sin giltighet intellektuellt förutsätter teistiska grundantaganden hämtade ur Skriften, behövde det inte vara så.

Det duger fortfarande att säga att Bibeln i sin egenskap av att vara Guds ord verkligen är den trygga och säkra grunden för allt mänskligt liv, för både tro och vetande.

Det var också det arv från Mose som Herren själv lämnade till Josua, att hålla sig till vad som är skrivet. Mattias Lindström lägger ut texten i en missionspredikan på ELM:s årskonferens i år, som vi publicerar i detta nummer. John Stott har pekat på en viktig missionsmotiverande faktor, nitälskan för Herren och hans namn i en bok som skrevs för mer än femtio år sedan. *Begrunda* publicerar det avsnitt ur boken som behandlar denna sak.

Slutligen inkluderar vi en längre artikel om en otillräckligt uppmärksammas svensk akademiker, som har mycket vägledning att ge när det gäller att hålla fast vid Bibelns och den kristna trons historiska och objektiva sanning. Det är Bengt Hägglund, som presenteras av en nu levande akademiker som låter höra om sig, Johan Sundeen. Martin Luther avslutar med en betraktelse över Herrens återkomst och vad den vetenskapen bör göra med oss.

Peter Henrysson

redaktör